

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδοσος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἰς ἑτήσια — Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

12 Ἀυγούστου 1870

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΡΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

Αλέξανδρος Σούτσος

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τοῦ ψάλτου τοῦ ἀγῶνος Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ κοινητοποιηθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν οἴων τοῦ μακαρίτου Βλαστοῦ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ ὁποῦ ἐτυπώθη τὸ «Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον». Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θεωροῦμεν πολύτιμον, διότι σπανιώτατα ὁ ποιητὴς τοῦ «Περιπλανωμένου» ἔγραψεν ἐπιστολάς, ὀλίγισται δ' ἐξ αὐτῶν σώζονται σήμερον. Τὸ ἐπόμενον δὲ πλήρως δυνάμει καὶ φλογερᾶς φιλοπατρίας ποίημα αὐτοῦ ἀπεσπίασαμεν ἐκ τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος»¹ τοῦ 1836. Τὸ ποίημα τοῦτο, γέμον προσωπικῶν ὑπαινιγμῶν, οὐς δυσκόλως δύναται σήμερον νὰ ἐννοήσῃ ὁ μὴ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσκων τοὺς τότε καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα, ἠναγκάσθημεν νὰ συνοδῶσωμεν ὑπὸ πολλῶν σημειώσεων, ἃς σεβαστὸς λόγιος ἐχορήγησεν ἡμῖν. Μακρὰν βιογραφίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ (τόμ. Δ', σελ. 517) ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος. Σ. τ. Δ.

Τὸ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου² συμπόσιόν μου.

1.

Τοῦ ἀλόγου των κρατοῦντες καὶ τοῦ ἔθνους τὰς ἡνίας
Οἱ Μηνύστροι μας ὑπάγουν εἰς Μαροῦσι μετὰ βίας,
Καὶ ἀπὸ Μαροῦσι πάλιν εἰς Ἀθήνας ἐπιστρέφουν,
Καὶ σκοποὺς μεγάλους τρέφουν,
Καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πέντε³ πετακτοὺς ἐκλαμπροτάτους
Τρέχει, τρέχει. . . καὶ τί κάμνει; — μίαν τρύπαν' εἰς τὸ νερόν.
Καὶ ὁ ἥσυχός μας γέρον, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους,⁴
Ἀσχολεῖται εἰς συνθέσεις εὐπειθῶν ἀναφορῶν,
Καὶ δυὸ τρεῖς ἑφημερίδας μὲ πολλὴν ἑλληνισμὸν
Κάμνουν μία πρὸς τὴν ἄλλην ὕβρεων χαιρετισμὸν.

Σύγχυσις γλωσσῶν καὶ λόγων, χάος ἰδεῶν καὶ πόθων,
Ἄφ' οὗ ἔφυγεν ὁ Ὄθων⁵.

Ὁ κοινοτρός μας, ὅστις ὡσάν νέφος μελανόν
Ἀνυψοῦται εἰς τοὺς δρόμους τῶν ἀκτίστων Ἀθηνῶν,
Εἰκονίζει αὐτὸς μόνος

Καὶ τὸ σκότος καὶ τὴν ζάλην τοῦ πολλοῦ μας κυκεῶνος.

«Ἐπανάστασιν! (φωνάζει ὁ Σωτήρ⁶ ὁ πατριώτης.)

Καὶ ὁ Ἀρμανσπέργης κάτω! κ' ὕπουργός ἐγὼ ἐν πρώτοις!»

1. Ἡ «Ἑλληνικὴ Πλάστιγγ», περιοδικὸν φύλλον ἡμετρον καὶ πεζόν, κατ' ἀπομίμησιν τῆς γαλλικῆς «Némésis» τοῦ Barthélemy, συντασσόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1836, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος» σπανιωτάτης καὶ δυσευρέτου καταστάσεως σήμερον, ἐξεδόθησαν ἑξ ἀριθμοί.

2. Ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος ἐπισκέφη ἐν ἔτει 1836 τὰς Ἀθήνας, ἐνθα διέτριψε περὶ τοὺς δύο μῆνας.

3. Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας ἦσαν ὁ Ι. Ρίζος, Σμάλτε, Δρ. Μανσόλας, Α. Κριεζής, Γ. Λασσάνης, Ἀρχιγραμματεὺς δὲ τῆς Ἐπικρατείας ὁ Ἀρμανσπεργ.

4. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συνέκλιτο ἐκ τῶν Γ. Κουντουριώτου, Π. Μαυρομηχάλη, Α. Ζαΐμη, Ἰ. Μίξη, Ν. Βότση, Κ. Μοναρχίδου καὶ ἄλλων.

5. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1836 μετέβη εἰς Γερμανίαν ὅπως νυμφεῦσθ, ἐπέστρεψεν δὲ εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1837. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιγραμματεῖος Ἀρμανσπεργ, ἐπεφορτίσθη τὴν διαχείρισιν τῶν κυβερνητικῶν ὑποθέσεων.

6. Ἐφημερὶς ἐκδομένη ὑπὸ Ν. Σκούφου καὶ ἀνήκουσα εἰς τὴν γαλλικὴν μερίδα, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ι. Κοιλίτσης.

Συνταγματικὴν ἢ Στάελ⁷ προκηρύττει Μοναρχίαν,
Καὶ ὁ κύρ Ἀντωνιάδης⁸ ἄκρατον δημοκρατίαν,
Καὶ ὁ Σοφριανόπουλος⁹ μου
Τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου,
Κ' ἕνας κράτης πετεινός,
Κήρυξ μας ὁ πρωϊνός,¹⁰
Ἐσκουφαίνει μίαν πόλιν,
Πλὴν τὴν δεκατίζει ὄλην.

Ἄπ' ἐδῶ Ἀρμανσπεργίςται ταῖς δραχμοῦλαις κυνηγοῦντες,

Ἄπ' ἐκεῖ κύρ δημοκράται τὴν πατρίδα των θρηνοῦντες,
Χωρὶς ἕνα ὄβολόν,

Ὡλὴν γεμάτοι φρονημάτων κ' αἰσθημάτων ὑψηλῶν!

Ἐδῶ σφόδρα πατριῶται
δῶδεκα Κωλεττικοί.
Ἐκεῖ σφόδρα Φαναριῶται
Ἐξ Μαυροκορδατικοί.

Πικρεκεῖ μακρὰν τοῦ δείπνου, καὶ κυττάζοντες ὑπόδρα,
Κυβερνητικοί¹¹ πενήντα, παραπονεμένοι σφόδρα.

Εἶδετε ποτὲ μεγάλον, πεινασμένον μελισσῶνα
Μὲ ὄρμην νὰ πίπτῃ ὄλος εἰς στενόχωρον ἀνθῶνα;
Ἐνα μέρος του βυζαίνει τὴν τρισεύοσμον οὐσίαν

Μετὰ βίας, μετὰ κόπου,

Καὶ τὸ ἄλλο μετὰ βόμβου καὶ χωρὶς τροφὴν καμμίαν
Ταιγυρνᾷ εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὴ στενὸν τοῦ τόπου.

Ἴδου τώρα αἱ Ἀθηναί, ἰδου σήμερον οἱ ὄσοι

*Ὡ λιμώττοντες φωνάζουν, ἢ χορτάτοι σιωπῶσι

Μὲ τῆς πλώσκας μας τὸν πλοῦτον,
Μὲ τὴν ἡσυχίαν μας φρένα,
Ἀθανάσιε, εἰς τοῦτον
Ἄς σταθοῦμεν τὸν λιμένα.
Ἄς σκοτίζωνται οἱ ἄλλοι.
Ποιηταὶ κ' οἱ δυὸ ἡμεῖς,
Ἄς χαροῦμεν τῆς στιγμῆς
Καὶ τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

2.

Τί παλίρροια κομμάτων! Τί παθῶν κυματισμός!

Τί αἰώνιος σεισμός!

Τῆς φιλονεικίας ὄλης ἢ σειρὰ εἶναι αὐτή.

Τὸ πηδάλιον ὁ Ὅθων, ὡς ἀνῆλιξ, νὰ κρατῇ

Δὲν ἠμπόρει αὐτὸς μόνος.

*Ἐπρεπε λοιπὸν κ' εἰς ἄλλους νὰ παραδοθῇ ὁ θρόνος.

*Ζήτησεν ὁ Ἄρης-Ἀβελ¹² καὶ ὁ δόκτωρ-Μαουρέρος¹³

Τὸν ἐχθρόν των Ἀρμανσπεργὴν νὰ διώξωσιν ἐγκαίρως,

Κ' ἔδωκαν εἰς τὸν Τρικούπην καὶ εἰς τὸν Μαυροκορδάτον¹⁴

Τὰ διαβατήριά των.

Ἄλλ' ὁ Ἀρμανσπεργὴς ὄλους ἔβαλεν εἰς τὸ καρδί.

Ἄπεδίωξεν ἐκείνους καὶ δὲν ἔφερεν αὐτούς.

7. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἀποκαλεῖ εἰς πολλὰ μέρη τῆς «Πλάστιγγος» Σ τ α ε λ τὴν ἡμερίδα «Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα», ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν μερίδα, ἢς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ἄλ. Μαυροκορδάτος.

8. Ὁ ἐκδότης τῆς «Ἀθηναῖς» Ἐμμ. Ἀντωνιάδης.

9. Ὁ ἐκδότης τῆς «Προόδου» Π. Σοφριανόπουλος.

10. «Πρωϊνὸς κήρυξ», ἡμερίς ἐκδιδόμενη μέχρι πρὸ μικροῦ ὑπὸ τοῦ τυπογράφου Δ. Μαυρομμάτου. Ἡ ἡμερίς αὕτη ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κλάδου, στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, ἀνῆκε δὲ τοῖς Ἀρμανσπεργισταῖς.

11. Κυβερνητικοί (Καποδιστριακοὶ ἢ Ναπαιτοὶ) ὁπαδοὶ δηλαδὴ τῆς βωσικῆς μερίδος, ἢς τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβεν ὁ Θ. Κολοκοτρώνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου, ἀργότερον δὲ, ἐν ἔτει 1843, ὁ Ἀνδρέας Μεταξάς.

12. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας, διευθύνων ἰδίως τὰ στρατιωτικὰ.

13. Ὁ διάσημος νομοδιδάσκαλος καὶ μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

14. Ὁ μὲν Σ. Τρικούπης ἀπεστάλη πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς Λονδίνον, ὁ δὲ Ἄ. Μαυροκορδάτος εἰς Μόναχον.

Εὐχαρίστησιν μεγάλην μὴν εὐρίσκων ἔς τὸ παιγνίδι
Καὶ τοὺς λόγους ὄλους βλέπων ὁ Κωλέττης περιπτούς,
Συμμαχεῖ μὲ Λεζούτρον¹⁵, Ἐἰδὲκ¹⁶ καὶ Γρεϊνέρον,¹⁷
Κ' ἔρχεται τὸ βόπαλόν του εἰς μονομαχίαν φέρων.
Εἶδετε πληγὰς γεμάτον λέοντα ψυχοβραγοῦντα
πλὴν ἀκόμη πολεμοῦντα;

Τὴν ὄργην δεικνύων ὄλην τοῦ ἐκπνεόντος θηρίου,
Ὅς Σαμφῶν τοὺς στύλους ὄλους τοῦ πολιτικοῦ κτιρίου
Συναρπάζων ὁ Κωλέττης εἰς τὰς δύο του ἀγκάλας
Τοὺς σαλεύει, ἀλλὰ πίπτει μοναχὸς αὐτὸς ὁ τάλας.
Εἰς τοῦ λέοντος τὸ δέρμα νὰ καθήσουν οἱ Μανουσοί¹⁸
Καὶ Κλονάροι προσπαθοῦσι.

Τοῦ Μαυροκορδάτου θέλουν τὴν ἐπάνοδον ταχέως,
Ἡ κτυποῦν τὸν Ἀρμανσπεργὴν εἰς τὴν Ἀθηναῖν¹⁹ ἀλλέως.

Πόλεμος λοιπὸν ἐκ τρίτου.

Σύμμαχοι τοῦ Ἀρμανσπεργου οἱ χθὲς ἄσπονδοι ἐχθροὶ του,
Οἱ Κωλετισταὶ κινοῦνται κατὰ τῶν δογματιστῶν

Μ' ἐνθουσιασμὸν ζεστόν.

Πλὴν ζητοῦντες ὑπουργεῖα
Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς,
Μένουν ἔς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα
Μουσκειμένοι, κατηφεῖς.

Ἐκ τετάρτου τώρα φέρουν ἕναν κόσμον ἄνω κάτω

Καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κωλέττου καὶ τὰ τοῦ Μαυροκορδάτου.

Παρομοίως γονεῖς παίδων ἀδυνάτων κ' ἀνηλίκων

Πολεμοῦντες μ' ἕνα ξένον εἰς τὸν ἀθλιόν των οἶκον,

Βλέπουν μέρος εἰς τὴν μάχην τὰ μικρὰ των νὰ λαμβάνουν

Καὶ τὴν ποδιὰν τοῦ ξένου νὰ τραβοῦν καὶ νὰ δαγκάνουν

Ἐ ὄλων σας τὴν δόξαν πίνω
Πολεμάρχαι φοβεροί,
Καὶ πρὸς ποῖόν σας νὰ κλίνω
Ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ.
Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,
Ἀρχισε νὰ τραγουδήσης,
Ὅχι πλέον καθὼς πρῶτον
Τραγουδάκια τῶν ἐρώτων,
Ὅχι στίχους βακχικούς,
Ἀλλὰ ὕμνους, ἀλλ' ἐπαίνους
Διὰ ἕξ ἐπτὰ τοῦ Γένους
ἤρωας πολιτικούς.

3.

Θέαμα πραγμάτων ὄντως ἐξαισίων καὶ τρανῶν!

Τὸ Συμβούλιον τοῦ δήμου τῶν μεγάλων Ἀθηναῶν

Ἐδῶ φρύγανα στοιβάζει

Καὶ τῆς Ἀναγεννηθείσης τὴν πυρὰν προστοιμάζει.

Εἰς τὴν δίκην τοῦ Σωτῆρος²⁰ ἕνας κόσμος ἐκεῖ τρέχει

Καὶ σκοπὸν νὰ μάθῃ ἔχῃ

Ἄν ἔμπορῇ κανεὶς πληθόντων δραχμῶν δύο χιλιάδας

Νὰ ὑβρίζῃ ὄσους θέλῃ ὀκτὼ δέκα ἐβδομάδας.

15. Διατελέσας ἄλλοτε Ἰπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

16. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

17. Μέλος τοῦ Ἀνακτοβουλίου.

18. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὅστις διατέλεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον Ἀρεοπαγίτης.

19. Ἡ ἡμερίς τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου.

20. Τῆς οὕτω κηλουμένης ἡμερίδος.

Παρεκεί καταπλακόνου
 Ὑπουργοί μας ἐξ ἐφόδου
 Τὸν συντάκτην τῆς Προόδου²¹
 Καὶ εἰσαγγελεῖς σταυρόνου
 Μετ' ἀλλαγμοῦ καὶ κτύπου
 Τὸν συνθέτην τοῦ Μενίππου.²²

Πλὴν τὰ λάθη τῶν λογίων δημοσίως ἂν παιδεύουν,
 Ἡ δημοσίως παιδεία καὶ τὰ φῶτα προσδεύουν ;
 Κανενὸς καλοῦ λυκείου, καμμιάς ἀκαδημίας
 Σύστασιν δὲν ὀργανίζουσι οἱ Μαικήναι τῆς παιδείας.
 Τὸ ἐμπόριον τῆς Σύρας, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Ναυπλίου
 Ἀποθνήσκει καὶ οὐδὲ ἔχνος δὲν μᾶς μένει ἑνὸς πλοίου.
 Καὶ βαρὺς ἐν τούτοις φόρος ὁ τῶν ἐπιτηδευμάτων²³
 Τὴν διάλυσιν σπουδάζει νὰ ταχύνῃ τῶν πραγμάτων.

Ἀπαντήσατε μυρμηκῶν εἰς τοὺς δρόμους φωλεάν ;
 Εἶδετε τὴν φίλαυτόν των καὶ μικράν των γενεάν ;
 Ὁ καθεὶς ἀπ' ἑνα κόκκον σίτου ἢ κριθῆς συνάξει,
 Τοῦ χειμῶνος του μὲ βίαν τὴν τροφήν προστοιμάζει,
 Καὶ τριγύρω οἱ μεγάλοι μύρμηκες μὲ τὰ πτερά των,
 Ὑπουργοὶ μὲ τὰς στολάς των καὶ μὲ τὰ τρικέρατά των
 Κυβερνοῦν τὴν κοινωνίαν τῶν ἀόκνων ἐντομίσκων.
 Ὁ χορὸς νὰ τῶν ὀδικῶν μας Μυρμιδόνων ὑπουργίσκων,
 Καὶ μικρῶν ὑπαλληλίσκων.
 Ὁ καθεὶς τὸ ἴδιόν του,
 Ὁ καθεὶς μὲ τὸν σκοπὸν του.

Ἀθλιότης
 Καὶ μικρότης !
 Καθαρὸς ἐγωϊσμός,
 Γενικὸν κανὲν συμφέρον ! κανεὶς μέγας στοχασμός !
 Νὰ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες, νὰ αἱ μόναι προσπαθήσεις
 Τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων !
 Δεκαπέντε χρόνων πόνου καὶ φρικταὶ κοιλοπονήσεις
 Γέννησαν ἐν κράτος τέρας, ἕνα κολοβὸν Πασκῖνον.
 Χωρὶς στράτευμα καὶ στόλον, χωρὶς χρήματα καὶ φῶτα,
 Ἐκατὸν μιλλιουνίων χρέος φέροντες εἰς νῶτα,
 Καὶ ψυχὰς μὴ κυβερνῶντες οὐδὲ ὅσας ἕνας Βῶδας,
 Ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς εἰς πόδας
 Εἴμεθα ἐπίσης ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ
 Ἔρις μόνον καὶ φωνή . . .

Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,
 Θέλησε νὰ μὲ συστήσης
 Εἰς τὸν Βάκχον, εἰς τὸν μόνον
 Φίλον σου τριάντα χρόνων.
 Τύφλαις νάχουν, καλὰ λές,
 Ἡ σοφίαις ἢ πολλαῖς,
 Κ' ἢ πολιτικαῖς, κ' ἢ ἄλλαις
 Τῶν φιλελευθέρων ζάλαις.

Ἀθηνῶν ἐφημερίδες, αἱ σοφώταταί σας γινώμμι
 Μὲ ἀρέσουν, καὶ μ' ἀρέσεις σὺ πρὸ πάντων, Ταχυδρόμε !²⁴

21. «Πρόοδος», δημοκρατικὸν περιοδικὸν φύλλον, ἐκδιδομένον ὑπὸ Π. Σοφιοπούλου.
 22. Συντάκτης τοῦ «Μενίππου», εὐφυοῦς σατυρικοῦ φύλλον, ἦν ὁ κ. Θεόδωρος Ὁρραβίδης.
 23. Φόρος ἐπιβληθεὶς ἐν ἔτει 1836.
 24. Ἐφημερίς ἐκδιδομένη ὑπὸ Παλαιολόγου.

Ἄλλ' ἐνῶ σ' ἀκούω πίνων,
 Γύριζε τὸν Σκάπουλάν σου, τὸν Σουῖδαν καὶ Βαρῖνον.
 Παραγέμιζε μὲ τέχνην τὰ πλατιὰ πλατιά σου φύλλα
 Μὲ: «νωθὸς καὶ σοροδαίμων καὶ κακόχρμος Σιβύλλα
 Ὁρρώδει καὶ βρυμουλκεῖται
 Δυσποτμεῖ κ' οἰστρηλατεῖται »

Καὶ τὸ τύπτω, τύπτεις, τύπτει, καὶ πατί, πατά, πατοῦκα,
 Κι' ὁ Βενθάμ τοῦ Γ. Α. ²⁵ καὶ ἡ Ξυνωρίς ²⁶ τοῦ Δούκα.

Εἰς ὑπόνομον πλησίον καὶ μὲ ἀναμμένην δάδα,
 Φιλελεύθερε Σωτήρ μου, φοβερίζεις τὴν Ἑλλάδα.
 Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες γελῶμεν καὶ δὲν βάλλομεν πυρὰν
 Εἰς τὸν πατρικὸν μας οἶκον.
 Ἄλλὰ τὴν ἀποστασίαν θεωροῦντες θλιβεράν
 Τρέμομεν τὴν ἀναρχίαν, ὡς τὰ πρόβατα τὸν λύκον.
 Εἰς τὸν μαγικὸν του λύκων καθὼς ἕνας παριστάνει
 Πότε θέατρα καὶ πόλεις, πότε μάχας στρατευμάτων
 Καὶ χυσίματα αἱμάτων,
 Καὶ φωνάζει: «τί ζητεῖτε ; νὰ μὲ πῆτε μόνον φθάνει»

Παρομοίως καὶ σὺ κράζεις
 Ἐν ᾧ φύλλον συγκαλλάζεις:
 «Θέλετε τὴν νηνεμίαν ;
 Εἴμ' ἐδῶ ἰδοὺ τὰ πάντα μέλι γάλα, γάλα μέλι.
 Θέλετε τὴν τρικυμίαν ;
 Εἴμ' ἐδῶ ἰδοὺ ὁ κόσμος ἄνω κάτω μὴ σᾶς μέλη.»
 Εἰς τὸ κοινοβούλιόν σου, δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου,²⁷
 Μετ' ἀληθινῆς λατρείας κ' ἐνθουσιασμοῦ ἁγίου,
 Ἀθηνᾶ, ἐκ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς σκέπτομαι, πιστεύω.
 Πλὴν τὸ ἔαρ μου παρῆλθεν, ὄλους μου τοὺς νέους χρόνους
 Εἰς τὰς λύπας, εἰς τοὺς πόνους
 Ν' ἀναλώσω κινδυνεύω,
 Καὶ ἀκόμη τὴν πατρίδα
 Συνταγματικὴν δὲν εἶδα.

Σὲ κατέστρεψαν, γλυκὺ μου ὄνειρον τόσων ἐτῶν,
 Σχέδια Μαυροκορδάτων, Τρικουπῶν καὶ Κωλεττῶν,
 Καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μας διαιρέσεων ὁ ἄδης
 Κ' ἡ κατάστασις τῶν ξένων στρατευμάτων ἢ αὐθάδης.
 Πέρασα εἰς ὕπνον ὄλην τὴν αὐγὴν μου, κ' εἰς χιμαίρας,
 Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. . .
 Ἀθανάσιε, τί βλέπεις τὸ θαλάσσιον νερόν
 ὅπου τρέχει καὶ πηγαίνει,
 Καὶ δὲν βλέπεις εἰς τὴν γῆν μας καὶ κοντὰ μας τὸν καιρὸν
 ὅπου φεύγει καὶ δὲν μένει ; . . .
 Δὲν ἐγνώριζα ὁ τάλας (ᾧ νεότης καὶ ἀπειρία !)
 Λέξεις μάταιαι πῶς εἶναι καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία.
 Τὰς ἐπρόφερα ὡς τώρα καὶ μὲ σέβας καὶ μ' ἐλπίδα.
 Πλὴν ἀλλοίμογον ! τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην πλέον εἶδα.

5.

Δὲν μὲ λέγεις ποῖος σιώληξ μυστικὸς μὲ κατατρώγει ;
 διατί αὐτοὶ τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως οἱ λόγοι ;
 Ὁμοῖος μὲ διαβάτην, ὅστις μὲ σπουδὴν μεγάλην
 νύκτα καὶ ἡμέραν τρέχων ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην

25. Ὁ Γ. Ἀθανασίου, μεταφραστὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου τοῦ Βενθάμ.
 26. Σύγγραμμα τοῦ Νεοφύτου Δούκα, περιέχον φυσικὴν καὶ μεταφυσικὴν.
 27. «Δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου» ὠνομάσθη ὁ πρῶτος κατὰ Καποδιστρίου Διάλογος τοῦ Α. Κοραῆ, ἐκδοθεὶς τῷ 1830.

βλέπει ὄλ' ἀδιαφόρως,
 ψυχρὰ ὄλα κ' ἐγὼ βλέπω, κ' εἶμαι ξένος ὁδοιπόρος. . . .
 Ὀνειρα ἐλευθερίας, διελύθητε βραδέως
 Καί μ' ἀφήσατε εἰς σκότος.
 Ἰεωτάται εἰκόνας, ἀρετή! πατρίς! ματαίως
 Αἶθρον εἰς τὸν βωμόν σας ἐγὼ ἔκαυσα ὁ πρῶτος. . . .
 Ὡ ἀκράτητος χαρά,
 Ὡ ψυχῆς παραφορά,
 Ὄταν ἤκουσα ἴς τῶν Γάλλων τὰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον
 Τῆς Ἑλληνικῆς μας δόξης καὶ τῶν ὄπλων μας τὸν κρότον!
 Νὰ ἰδῶ ἐφантаζόμεν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν
 Ἐλευθέραν ἐκ Μαλέου μέχρις ἄκρων τοῦ Βύξινου,
 κ' ἐξ ἀνδρῶν τετρακοσίων ἀντιπρόσωπον βουλήν
 Ἐπὶ τὴν ἐπτάλοπον καθέδραν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.
 Κάτοικος ὁ Ἕλλην τῶρα βασιλείου στενωπάτου,
 Μὲ τὰς δύο χεῖρας φθάνει καὶ τὰ δύο σύνορά του.
 Κ' ἡ Ἑλλάς ἡ πεινασμένη
 Ἀπ' τὸν Βρετανὸν προσημένει
 Ἐνα ψίγαλον νὰ πέση
 Ὄταν κ' ὅπως τὸν ἀρέση.

Κ' ἡ Ἐλευθερία στέκει σκυθρωπή, σιωπηλή,
 Κι' οὐδὲ δόξα πλέον ἔθνος, οὐδὲ δῆμος ἡ βουλή!
 Εἰς τὴν πρώτην ἡλικίαν, τὴν πολὺ ἀγαπητήν,
 Τὴν ὀρίζοντα τοῦ βίου ὄλοι βλέπομεν πλατύν.
 Πλὴν καθόσον προχωροῦμεν
 Τὸ στενόχωρον τοῦ κόσμου μετὰ λύπης θεωροῦμεν.
 Ὅλος ἐκθαμβος μακρόθεν μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ἐλπίδος
 Τὴν ἀνάστασιν ὁμοίως κ' ἐγὼ εἶδα τῆς πατρίδος.
 Ἄλλ' αὐτὴν ἀπὸ πλησίον βλέπων τῶρα, βλέπω μόνον
 Εὐτελεῖς καρποὺς μεγάλων θυσιῶν μας καὶ ἀγώνων. . .

Ὡς ἐκεῖνα τὰ πτηνὰ
 Τ' ἀγνωστα καὶ μακρινά,
 Ὄπου τρέχουν τὰς ἐκτάσεις
 Τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 Ἀθανάσιέ μου, ἤλθες μετὰ χρόνων περιόδους
 Εἰς τὴν γῆν μας νὰ ζητήσης στέγην φωλεᾶς εὐώδους,
 Ἄλλὰ φεύγεις μετ' ὀλίγον
 Λευκὰς πτέρυγας ἀνοίγων.

6.

Φύγε. . . ἡ Ἑλλάς ἡ νέα,
 Καὶ αὐτὴ ὡς ἡ ἀρχαία,
 Τοὺς υἱοὺς τῆς φθονεῖ ζῶντας
 Καὶ τοὺς ἀγαπᾷ θανόντας.
 Φύγε. . . ὁ κλεινὸς πατὴρ μας, ὁ φωστὴρ τῆς Ἰωνίας,
 Ὄπου μετὰ θάνατόν του ἐγκολποῦντο ἐπτὰ πόλεις,
 Μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τὸν δίσκον τῆς πενίας,
 Ψωμοζήτητες, ὅσω ἔζη, τῆς Ἑλλάδος ἦτον ὄλης.
 Φύγε. . . πρὶν ἐφημερίδες σ' ἐξυβρίσουν, σὲ πληγώσουν,
 Καὶ εἰς τοῦ καινοῦ τὴν κρίσιν τὴν ζωὴν σου παραδώσουν
 Κολοβὴν, καρηλλαγμένην,
 Καὶ μὲ ψεύδη μολυσμένην.

Φύγε. . . εἰδεμὴ ἀλείψου εἰς αἰώνιον ἀγῶνα
 Καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν μας καὶ σὺ ἐμβα κυκεῶνα,
 Ἐχθρὸς μέχρι συντελείας
 Ἀσπονδος τῆς τυραννίας,

Καὶ τὴν ὑπαρξίν σου δίδων δωρεὰν εἰς τοὺς συγχρόνους,
 Καὶ ἀκόμη μὴ ἐκφεύγων καὶ τὰ μίση καὶ τοὺς φθόνους.

Φύγε. . . Εἶθε κ' ἐγὼ, φίλε, τὸν πλατὺν ὠκεανὸν
 Νὰ διέλθω μετ' ὀλίγον, καὶ ὑπ' ἄλλον οὐρανόν,
 Ὅστις ἄλλας χώρας στέφει,
 Νὰ περάσω μὲ τὰ νέφη,
 Ὄταν κατασκοτισμένα, τοὺς αἰθέρας διατρέχουν
 Κ' εἰς τὰ στήθη των κρυμμένας τρικυμίας μαύρας ἔχουν!

Φύγε. . . φύγε. . . Ἄλλὰ ποῖα ἐσωτερικὴ φωνή
 Ὄταν ζῶμεν εἰς τὰ ξένα τὴν καρδίαν μας κινεῖ
 Καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ὄλους καὶ μᾶς ἄγει καὶ μᾶς φέρει;
 Δὲν ἐζήτησα μακρὰν τῆς ἐρημίας πολλὰς κίς μέρη;
 Πλὴν μὲ φλόγα νοσταλγίας εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς
 Δὲν ἐπέστρεψα δακρύων, ἄθλιος καὶ δυστυχῆς;
 Μακρὰν ὄντες τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ βρέφη τὴν μητέρα
 Μετὰ πόθου τὴν ζητοῦμεν
 Ἄλλ' ὡς πνεύσωμεν ὀλίγον τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀέρα,
 Παρευθὺς μετανοοῦμεν. . .

Τοῦ σημαντροῦ ἐπεθύμουν
 Ἡ θρησκευτικὴ νὰ ἦμουν
 Καὶ περίλυπη φωνή
 Ὄπου φεύγει καὶ θρηνεῖ
 Ἡ νὰ ἦμουν ἡ σελήνη
 Ὄταν εἰς τὴν δύσιν σβύνη,
 Ἡ τὸ χόρτον τοῦ ἐδάφους,
 Τὸ βλαστάνον εἰς τοὺς τάφους! . . .

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Μερμέου.]

Τὴν αἴθουσαν τοῦ βορείου ἐν Παρισίοις σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ περιήρητο ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ νέος τις, φέρων δίοπτρα κυανὰ ἐπὶ τῆς ρινόσ, ἣν ἐκρυσσε διηνεκῶς διὰ μανδυλίου, καίτοι δὲν ἐφαίνετο πάσῃ ἐκ καταρρόης· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει μικρὸν σάκκον περιέχοντα, ὡς ἔπειτα ἔμαθον, κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζευγὸς πρωϊνῶν περισκελίδων. Τὴν προσοχὴν τοῦ οὕτω περιπατοῦντος ἀπησγόλου δύο τινά, ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, δι' ἧς ἐπέσκόπει ἐκ διαλειμμάτων τὴν ὁδόν, καὶ ἡ ὥρα, ἣν ἐξηκρίβωνε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, παραβάλλον τὸ ὥρολόγιον αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ τοιαύτη ἐν τούτοις ἀνυπομονησία ἦτο νευρικὴ μᾶλλον ἢ λογισμένη, ἀφοῦ ἡ πρὸς ἀναχώρησιν ὠρισμένη στιγμή ἀπέχετο μίαν εἰσέτι ὥραν. Πρέπει δὲ καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ μέλλουσα ν' ἀναχωρήσει ἄμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων, δι' ὧν συνήθως μετακομίζονται εἰς τὰς ἐπαύλεις των οἱ Παρισίνοι τραπεζίται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Αἱ ἄμαξαι πρώτης θέσεως ἦσαν ὀλίγισται, οἱ δὲ διαδοχικῶς φθάνοντες ἐπιβάται ἐφαίνοντο ἀγαθοὶ ἀγρόται ἢ μεταπράται τῶν

προαστείων. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁσάκις εἰσῆρχετο τις εἰς τὸν σταθμὸν ἢ ἐσταμάτα ἄμαξά προ τῆς εἰσόδου, ἡ καρδία τοῦ διαβηματίζοντος ὠγμοῦτο ὡς ἀερόστατον ἔτοιμον πρὸς ἀνύψωσιν, τὰ γόνατά του ἔτρεμον καὶ τὰ ὀμματοῦάλια κατέπιπτον εἰς τὴν ἄκρην τῆς ρινόσ, ἐφ' ἧς, εἰρήσθω ἐν παρόῳ, ἦσαν τοποθετημένα ἀνάποδα.

Ἡ τοιαύτη συγκίνησις τοῦ νεανίσκου ἐκορυφώθη, ὅτε μετὰ μακρὰν προσδοκίαν εἰσῆλθε διὰ πλαγίας θύρας κυρία τις μελανεῖμων, κεκρυμμένην ἔχουσα τὴν ὄψιν ὑπὸ πυκνὸν πέπλον καὶ κρατούσα κἀκείνην δερμάτινον σακκίδιον, περιέχον κομψὴν κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζευγὸς ἀτλαζίνων ὑποδηματίων. Ἡ νεωστὶ εἰσελθοῦσα καὶ ὁ ἀναμένων αὐτὴν ἐπροχάρησαν πρὸς ἀλλήλους λοξῶς βλέποντες πρὸς δεξιάν καὶ ἀριστεράν μὴ τις τοὺς παρετήρει. Συναντηθέντες εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσας ἠντικρύσθησαν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἀφρονῶν, ἀσθμαίνοντες καὶ κλονιζόμενοι ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτοὺς συγκινήσεως, ἧτις ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἀνθ' ὧν ἤθελον ἐγὼ ἀνταλλάξει προθύμως ἑκατὸν ὀλόκληρα ἔτη τοῦ ἀνοῦσιου φιλοσοφικοῦ μου βίου.

— Λέων, εἶπε τέλος πάντων ἡ νεαρὰ γυνή, διότι ἦτο εἰκοσάετις καὶ ὠραία, ἐπέτυχον τὰ

φλοισβίσσας πενθίμως, ὅτι... ὁ Βλαωρίτης δὲν ζῆ πλέον.

Συγχώρει ἂν δὲν σοῦ γράφω σήμεραν περισσώτερα, καὶ φαιδρότερα. Ἄφες τὴν συγκίνησίν μου ἀμιγῆ, καὶ ἄς μείνη καὶ ἡ ἰδική σου τοιαύτη.

ΣΟΦΙΑ

Γνωμίαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

222.

Τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλινοῦσης, ὑποφαίνονται τὰ ἀρχικὰ σημεῖα τοῦ μαρασμοῦ καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦς αὐτοῦ.

223.

Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐμπορικὴ πίστις ἔχουσιν ὁμοιότητά τινα, τὸ τοῦ κόσμου ἐμπόριον ὑποτρέφουσαι. Ἀποτίνουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀφειλήματα αὐτῶν, οὐχὶ διότι δίκαιον εἶναι νὰ ἀποδίδῃ πᾶς τις ὅ,τι ὀφείλει, ἀλλὰ πρὸς εὐκολωτέραν εὔρεσιν νέων δανεισμάτων.

224.

Οἱ ἀποτίσαντες τὰ τῆς εὐγνωμοσύνης ὀφειλήματα δὲν δύνανται, διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτῶν ταύτην, νὰ καυχηθῶσιν ὅτι εἶναι εὐγνώμονες.

225.

Ἡ αἰτία, δι' ἣν αἱ ἀπὸ τῶν εὐεργετηθέντων ἐλπίδες τῶν εὐεργετῶν ἀποδεικνύονται μάταιαι, εἶναι ἡ ἐξῆς. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ εὐεργετήσαντος καὶ ἡ τοῦ εὐεργετηθέντος δὲν συμβιβάζονται ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ εὐεργετήματος.

226.

Ἀχαριστίας εἶδος εἶναι ἡ πρὸς ἀπότισιν ὑποχρέωσης μεγάλη σπουδή.

227.

Οἱ εὐδαίμονες εἶναι ἀδιόρθωτοι, διότι νομίζουσιν ὅτι ἔχουσι δίκαιον πάντοτε, ἐν ᾧ ἡ τύχη σώζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὀλισθηρᾶς αὐτῶν πορείας.

228.

Ἡ ὑπερηφάνεια ἀποφεύγει τὰς ὀφειλάς, ἡ δὲ οἴησις τὰς ἀνταποδόσεις.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

« Μαρία ἐμοῖραςες τὸ ζαχαρωτὸ μὲ τὸν ἀδελφόν σου ;

— Μάλιστα τὸ ἐμοῖράσαμε· ἐγὼ ἔφαγα τὸ ζαχαρωτὸν καὶ εἰς ἐκείνον ἔδωκα τὸ χαρτάκι μὲ τοὺς στίχους ὅπου εἶχε μέσα. Πόσον ἀγαπᾷ νὰ διαβάξῃ τὸ παιδί αὐτό!

* *

Οικοδέσποια (πρὸς τὴν νεωστὶ μισθωθεῖσαν μαγειρίσαν). Ἄκουσε, Γαρουφαλιά, ἐγὼ δύο πράγματα θέλω ἀπὸ σέ, τιμιότητα καὶ οικονομίαν ἤκουσες; Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ σοῦ δίδω κατὰ τι περισσότερον.

Μαγειρίσσα. Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία. Θὰ σκεφθῶ καὶ ὡς τὸ βράδυ θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Ξενοδοχείου του Φαλήρου :

— Πρόσεξε λοιπόν ;

— Τί εἶν' ἀφεντικό!

— Νά! τί διάβολο! μούρριξες ζωμὸν ἔς τὸ σουρτουκό μου!

— Μὴ φοβᾶς' ἀφεντικό. Ἔστερ' ἀπ' τῆς 7 δὲ λειιάζει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τοῦ ξένου τὸ ἄτιμο ψωμί, ἔχει προζύμι πάντα Φαρμάκια, καταφρόνεσαι, περίγελο καὶ δάκρυ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἦτοι ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1878, ἀνευρέθησαν κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων 21,981 πράγματα ὑπὸ διαφόρων ἀνθρώπων ἀπολεσθέντα. Μνήμης ἰδίως ἀξία εἶνε 2,323, κοσμήματα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, 1,745 λίθοι πολύτιμοι ἢ μαργαρίται, 249 ὠρολόγια χρυσᾶ καὶ 245 ἀργυρᾶ. Ἀνευρέθησαν δὲ νομίσματα ἀξίας 63,342 φράγκων, καὶ μετοχαί, ὁμολογίαι, τοκομερίδια κτλ. ἀξίας 984,767 φράγκων.

Ἐκπλήσεται τις βεβαίως διὰ τὸ ποσὸν τῶν ἀπολεσθέντων, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον θὰ ἐκπλαγῇ ὅταν μάθῃ ὅτι ἀναλόγως παρὰ πολὺ ὀλίγοι, ὀλίγιστοι ἔλαβον τὸν κόπον νὰναζητήσωσι τὰ ἀπολεσθέντα· διότι μόνον 12,720 ἐδήλωσαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἀπώλεσαν πράγματα.

Ἡ ὄψις ἀγγλὸς δύναται νὰ κατοικήσῃ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ χωρὶς οὐδέποτε νὰ μάθῃ τίνας εἶνε οἱ γείτονες αὐτοῦ. Ὁ Γάλλος μανθάνει αὐτοὺς ἐν διαστήματι εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ὁ δὲ Ἕλληνας ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας γίνεταί οἰκείος αὐτῶν.

ΕΠΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους αἱ μυῖαι συνήθως ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν κρέατων καὶ ἐπιταχύνουσι τὴν σήψιν αὐτῶν.

Εὐκολώτατα μέσα πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ὀχληρῶν τούτων μυῶν εἶνε τὰ ἐξῆς.

Ἐπὶ τεμαχίου ξύλου ποιῶμεν κύκλον διὰ κοινοῦ ἐλαίου· οὐδέποτε δὲ αἱ μυῖαι θὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ ὑπερβῶσι τὸν κύκλον τούτον.

Ἐὰν ἐλθέσωμεν πινάκιον περιέχον ὀλίγον ἔλαιον, ὅσαι μυῖαι διέλθωσιν ὑπεράνω τοῦ πινάκιου θὰ καταπέσωσιν ἀφεντικῶς καταληρηθεῖσαι ὑπὸ ἄσφυξίας.

Ἐὰν τέλος ἐπιχρίσωμεν τὸ κρέας δι' ἐλαίου, οὐδέποτε ἐπικάθηται ἐπ' αὐτοῦ μυῖα.

ΑΘΗΝΗΣΙ—ΤΥΠΟΙΣ ΚΟΡΪΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΑΤΙΑΣΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 19.